

kan maaste være en af Grundene til, at den højtærede Minister ser paa en lidt anden Maade paa dette Forhold end vi andre. Jeg vil bede den ærede Minister om at se de Udtalelser om dette Punkt, som ere faldne fra hans Forgænger, igennem, og jeg tvivler da ikke om, at han i Konsekvens af sin sædvanlige Stilling over for Forgængerens i Embedet, vil tage en helt anden Stilling til dette Spørgsmaal, end han gjorde for et Øjeblik siden.

Judenrigsministeren (Hørring):

Over for de Bemærkninger, som faldt fra den ærede sidste Taler, vil jeg blot sige, at jeg selvfølgelig skal undersøge de Udtalelser, som min Formand maatte være fremkommen med, angaaende det her omhandlede Forhold, altsaa de gennemgaaende Vogne, og jeg skal tage alle de Hensyn, jeg kan, til, hvad der her er blevet udtalt. Jeg kender ikke disse Udtalelser. Jeg har i de Bemærkninger, jeg har fremsat, holdt mig til, hvad der maa være det gældende, nemlig, at man i og for sig ikke kan give Passagererne i de gennemgaaende Vogne en Ret til at forlange at være fri for andre Passagerer, og det tror jeg heller ikke, at min afdøde Formand har lovet. Jeg sagde jo for øvrigt udtrykkelig, at Funktionærerne ved Banerne søgte at iagttage dette at holde andre Passagerer borte fra de gennemgaaende Vogne. Det, der altsaa kan blive Spørgsmaal om, er kun, hvor stærkt man vil gennemføre et Paalæg til Funktionærerne i saa Henseende med Hensyn til den Virksomhed, de paa dette Punkt skulle udfolde. Jeg skal nu efterse de Udtalelser, som min Formand er fremkommen med, og jeg skal handle i Overensstemmelse dermed, hvis det ikke allerede er sket. — Maa jeg blot tilføje, at Amtsforvaltere høre under Finansministeriet og ikke under Judenrigsministeriet; jeg har ikke noget som helst med Amtsforvalterne at gøre.

Udhæve: Jeg bad om Ordet, inden Ministeren tog det, netop i samme Anledning. Jeg vil nu kun takke Ministeren, fordi han vil tage denne Sag under Overvejelse, thi den er ikke ganske uden Betydning for dem, som rejse paa lange Afstande. De gennemgaaende Vogne gaa jo nærmest om Natten og ere bestemte til at gaa over Lille Bælt, uden at man behøver at stifte ved Færgeren, og det er dog en Urmelighed, at Passagerer, som have en lang og besværlig Rejse og skulde kunne sove i Vognene, naar de komme til Stationen, ofte finde disse Vogne fuldstændig fyldte med Folk, som ikke skulle over Lille Bælt. Dette er dog mindre korrekt.

Paa den anden Side skal jeg fuldt ud indrømme, at Statsbanepersonalet er i højeste Grad uheldigt stillet i saa Henseende. Folk foretrakke nemlig disse Vogne, fordi de i Reglen ere de bedste og have mindst Udsigt til at blive overfyldte; de storme derfor ind i disse Vogne, og det er ganske vist ikke behageligt for Funktionærerne at skulle vise Folk ud, naar de først ere komne ind, saa meget mere som det først opdages, at de ikke have Ret til at være der, naar Toget har forladt den Station, hvor den vedkommende Passager er staaet ind, idet det jo ikke kan ses, før Billetten kontrolleres; det kan derfor ofte være vanskeligt at saa Folk til at bytte Rupe. Jeg takker altsaa Ministeren, fordi han vil have sin Opmærksomhed henvendt paa Sagen.

Udhæve: Jeg har ganske vist opfattet den forrige Minister saaledes, at det var hans Mening, at de gennemgaaende Vogne vare for de gennemgaaende rejsende, men jeg opfattede naturligvis tillige Forholdet saaledes, at hvis der ikke var Plads i de andre Vogne, maatte man ogsaa kunne vise andre Passagerer ind i de gennemgaaende Vogne. De gennemgaaende rejsende skulle altsaa ikke kunne disponere over disse Vogne, men naar der var Plads i andre Vogne, skulde de gennemgaaende Vogne alene være for de gennemgaaende rejsende, og derfor har det ogsaa været almindeligt, at der kun er blevet 4 Personer i en Rupe, saa at de kunde saa No til at sove. Naar de gennemgaaende rejsende skulle være udsatte for, at Folk stige ind i Narhus og ud i Skanderborg eller stige ind i Skanderborg og ud i Vejle, saa synes jeg for Resten, at det er meningsløst at have disse Vogne, hvad skulle vi saa med dem? Jeg synes dog, at naar der er Plads i andre Vogne, skal man vise de ikke-gennemgaaende Passagerer ind i disse; saaledes har jeg i alt Fald opfattet det. Jeg tror heller ikke, at Særbanepersonalet eller Ministeren vilde have holdt sin Haand over den paagældende, hvis der havde været Tale om jævne Folk. Jeg har lagt Mærke til — ogsaa netop den Aften, da der jo var Plads nok, idet der kun var to i Rupeen —, at flere af Personalet, af Konduktørerne, naar der vilde stige flere ind i den, have sagt til dem: „De skal jo ikke over til Fyn, saa maa De gaa ind i en anden Vogn“, og jeg synes, det var rigtigt, og ikke mere end hvad der var billigt og efter Bestemmelsen, at der ikke maatte komme nogen ind, som ikke skulde rejse gennemgaaende. Sær gælder dette for Nattogene, og her var der